

Szoros összefüggés van az új szegedi Tiszahíd és a magyar kommunista mozgalom között

Gerő Ernő elvtárs közlekedésügyi miniszter több mint ötvenezer ember jelenlétében avatta fel a közúti hidat

Vasárnap már a kora reggeli órákban talpon volt Szeged és környékének népe. A város különböző pontjain, üzemekben, vállalatoknál, művekben, párházaknál, tömegszervezeti székházaknál, intézményeknél, egyesületeknél, iskoláknál gyülekezett a lakosság. A gyülekezési helyeken rövid idő alatt zárt, rendezett oszlopok, csoportok alakultak. Az oszlopok tagjai, munkások, parasztok, értelmiségiek dolgozók, férfiak, nők, öregek és iskolások nemzeti színű és vörös zászlókat, a szegedi hidat, építőt, a Magyar Dolgozók Pártját, a Szovjetuniót, Sztálin, Rákosi, Gerő elvtársakat köszöntő transzparenseket, feliratokat, táblákat emeltek magasba.

A különböző csoportok már tíz óra előtt megindultak és a főbb útvonalakon, kilométerekre nyúló menetoszlopban egyesültek. Ezen a feledhetetlen ködös vasárnap délelőtt Szeged minden pontjáról zene- és parádés menetekkel, újjongó, éljenző, színes menetek kíséretében a hidavatási ünnepséget színhelyre, a szegedi hídfőre, illetve a Roosevelt-tér felé.

Féltizenegy óra tájban a menetoszlopok elérték a teret körülvéve utcákba. Itt az oszlopok rövid időre megálltak és példás rendben várták, hogy a tíz méterenként elhelyezkedő rendező gárdi-tűk a térre irányítsák őket. A Dózsa György-, a Hid-, Kállay-, Oroszlán-, Iskola-utcákon szoroson egymáshoz zárkóztak a csoportok, ember ember mögött állt. Ütemes taps, éljenzés, jelszavak hangzottak fel és ezeket át-átvették a csoportok tagjai. A keskeny Iskola-utca például szinte zengett az egyetemi ifjúság és a közepi-közélső diákszövetség indulótól, éljenzésével...

Röviddel tizenegy óra előtt a Roosevelt-téren már egy talpalatnyi hely sem volt. A hid szegedi feljárójához hatalmas, többszáz személyes, Rákosi elvtárs és az MDP többi vezetőjének képeivel, fenyőgallyal, zászlókkal díszített tribün simult. Az emelvény előtt az első sorokban a hídepítők és az őmunkások helyezkedtek el. Mögöttük pedig felsorakozott Szeged lakosságának javarésze, a közelebbi és távolabbi környék, Alsó- és Felsőközpont, Csengele, Várostantya, Lengyelkaplona, Szőreg, Gyála, Ó- és Új-szentiván, Deszk, Kükölkő, Sándorfalva küldöttei, mintegy ötvenezer ember.

Az ünnepség javában folyt, amikor újabb és újabb oszlopok érkeztek. Ezek már nem fértek a térre és így környező utcákon, a muzeum előtt kaptak helyet. Gerő elvtárs beszédét az ujjongan jöttekkel együtt mintegy hatvanezre tehető tömeg hallgatta...

Magán az emelvényen a pártok, szervezetek, a honvédség, rendőrség, közületek, intézmények, üzemek képviselői, miniszteriumok, a környékbeli helységek küldöttei, az MDP Nagyszegedi Pártbizottságának tagjai foglaltak helyet. A

Közlekedésügyi Minisztérium több vezető személyisége, többek között Varga Lajos államtitkár, Szécsi Károly osztálytanácsos, Kossuth-díjas hídepítő, Mihailich György műegyetemi tanár, a hid egyik tervezője, a legtöbb minisztérium képviselői, a Győri Vagongyár, Ganz, MÁVAG gyárak megbízottai, a környék-

Jelenlém, hogy a hid elkészült...

Takács Lajos MÁVAG főbizalmi köszöntötte előjáróban

bell megyék, városok főispánjai, polgármesterei szintén megjelentek.

Hatalmas éljenzés fogadta a polgármester és a főispán kíséretében pont 11 órakor megjelenő Gerő Ernő elvtárs közlekedésügyi minisztert, majd a Himnusa hangjai után megkezdődött az ünnepség.

Gerő elvtársat. Csorba János a hídmunkások nevében beszélt,

Ipari termelésünk talpraállt

A német fasiszták és magyar cinkosai által bűnösen felrobbantott szegedi Közúti-híd újjáépítésének befejezése 40 nappal a kitűzött határidő előtt egybe esik a magyar kommunista mozgalom 30-ik évfordulójával — mondotta. Jól lehet vélelenni, hogy az ujjongan megépített szegedi Tiszahidat ugyanazon a napon adjuk át a forgalomnak, amikor a magyar kommunista mozgalom 30 éves fennállását is ünnepeljük, mégis

szoros összefüggés van a hid és a magyar kommunista mozgalom között,

mert a kommunisták voltak azok, akik rögtön a felszabadulás után bátran felvetették hazánk újjáépítésének kérdését és az egész népet igyekeztek mozgósítani e nagy nemzeti feladat megvalósítására. Mi kommunisták eleve eldobtuk magunktól azt a gondolatot, hogy a magyar házat csak akkor építhetjük ujja romjaiból, ha nagyszegű dollárkölesből szerzünk hozzá.

Szemben a kishitűekkel és a reakcióssokkal, hirdettük, hogy a magyar munkásosztály, szövettségben a dolgozó parasztsággal és a haladó értelmiséggel, az a lebírhatalan erő, amely a háborúban elpusztult országot rövid néhány év leforgása alatt talpraállítja.

Az eredmények bizonyítják, hogy igazunk volt. Dollárköles nélkül, idegen imperialista segítség nélkül,

a-nélkül, hogy áruba bocsátottunk volna nemzetünk függetlenségünket; talpraállt ipari termelésünk és sokkan elérte az utolsó békeév színvonalát. Vá utalnak most az ősi hónapok folyamán mintegy 30 százalékkal több árut szállítanak, mint az utolsó békeév ugyanezen hónapjaiban. A forint, amelyet egy szörnyű pénzromlás után a saját erőnkől hoztunk létre, szilárd,

örökében állandóan emelkedik és jelenleg Európában nehéz találni olyan valutát, amely értékállandóságban állja a versenyt a forinttal. Költségvetés-

Az államosított üzemek 60 millió forint nyereséget jelentenek az államnak

Amikor ez év tavaszán államosítottuk a száznál több munkást foglalkoztató üzemeket — folytatta Gerő elvtárs — a reakció baglyal azt hihogták, hogy a munkásság nem ért a gazdasághoz, képtelen lesz vezetni az üzemeket. Kárörvendve azt jóslgatták, hogy az üzemek államosítása óriási deficitet fog előidézni, azonban pontosan az ellenkezője következett be. Kiderült, hogy a munkásokból és a néphez hű műszaki emberekből, mérnökökből lett igazgatók sokkal jobban vezetik az üzemeket, mint ahogy a kapitalisták vezették.

Annak ellenére, hogy az államosítások óta az iparcikkek árait nem emeltük, sőt számos iparcikk árát leszállítottuk, a

nyolc hónap alatt óriási fejlődésen ment keresztül a magyar ipar.

Nemcsak a termelés emelkedett, hanem kiderült az is, hogy az államosítással megteremtettük annak lehetőségét, hogy a szabolcsló nagytökések által előidézett csődítőmeget felszámoljuk és ipari termelésünket rendezzük.

Ma már az állami üzemek, a nemzeti vállalatok az államosítás óta eltelt nyolc hónap alatt nagyrészt letörlesztették a nagytökések által ránk hagyott adósságokat és jelenleg havonta már 60 millió forint nyereséget adnak az államnak.

Meg kell emlékeznünk a Magyar Kommunista Párttól és a Magyar Dolgozók Pártjáról

Mindazt mutatja — mondta Gerő elvtárs, — ha nem lett volna Magyarországon Kommunista Párt, — nem volna né-

pi demokrácia, s ha nem volna népi demokrácia, akkor nem segített volna a kormány Szeged városát abban, hogy ilyen

Napirendre tűztük a mindszenyista reakció felszámolását

Nekünk nem szokásunk a fenyegetőzés, tudjuk, hogy a katolikus hívők között milliószám vannak, akik erről a kérdéstről ugyanugy gondolkoznak, mint mi. És azt is tudjuk, hogyha a magyar népi demokrácia valóban ilyen feladatot napirendre tűz, azt meg is oldja.

A magyar népi demokrácia most napirendre tűzte a véres imperialista háborúra, az ország pusztulására, a gazdasági zűrzavarra spekuláló mindszenyista reakció megfékezésének és felszámolásának kérdését és ezt a feladatot ugyanugy meg fogja ol-

gani, mint ahogy végrehajtotta a földreformot, államosította a gyárakat, a bankokat, ahogy szétzúzta a külföldi imperialisták zsoldjában álló Pfeiffer-klikket és a jobboldali szociáldemokratákat.

Nem engedhetjük, hogy népünk építő munkáját, biztonságát bárki megzavarja, vagy veszélyeztesse. Nem tűrhetjük, hogy mialatt hídepítünk, ipari mun-

Együtt a Szovjetunióval

Beszéde végén kiemelte, hogy békénket, biztonságunkat, nemzeti függetlenségünket megóvjuk, ehhez azonban szükséges,

rövid idő alatt felépíthessék a fasiszták által lerombolt szegedi Tisza hidat. Ezért van összefüggés a szegedi hid újjáépítése és a magyar kommunista mozgalom harmincadik évfordulója között és nem szerénytelenség és nem pártszempontok egyoldalú hangsúlyozása, hanem nancsak az új hídról emlékeznünk meg, hanem arról a párttól is, amely elől járt az országépítésben: a Kommunista Párttól és annak folytatójáról, a Magyar Dolgozók Pártjáról és a párt hősei, előrelátó, minden becsületet magyar által mély tisztelettel övezett vezéréiről, Rákosi Mátyásról.

A hallgatóság Rákosit nevének említésére percenkig tartó felkes tapsba kezdett, zászlókat, kalapokat lengtetek.

Hiba volna azonban, ha csak az eredményeket látnánk és nem vennénk észre a nagy eredmények mellett a még megvalósuló igen komoly hiányosságainkat, másrészt azt, hogy vannak bizony még olyanok is, akik egyáltalán nem örülnek a magyar munkásosztály, a magyar dolgozó nép sikereinek. Vannak, akik arról álmodnak, hogy visszahozzák a régi, ur Magyarországot, a népeinyomó nagytökések, nagybirtokos urakat. Ezek az urak nem látják, hogy a nép elfordult tőlük, hogy a népi demokrácia mind mélyebb gyökeret ereszt hazánkban, hogy reakciók, rövidlátó, korlátolt politikáikkal zsákutcába kerültek; az ökök következetességével próbálják nekivinni híveiket annak a fának, amelyet átörömi képtelenség, de amelyen fejüket igézők betörhetik. Magukra vessenek, ha ez bekövetkezik!

Azt hiszem, nem nehéz kitalálni, hogy a magyar nép külső ellenségeivel egyhuron pendülő klerikális reakcióról van szó és annak fejről, Mindszenty esztergomi érsekről.

kasságunk, dolgozó parasztságunk, — amely több mint 100 százalékosan teljesítette az ősi szánási-vetési tervet — és értelmiségünk, amely erejét megfeszítve fáradozik, hogy végleg elfűntesse az alig néhány éve befejeződött szörnyű háboru súlyos következményeit, — legyenek olyanok, akik maguk nem dolgoznak, de ugyanakkor a nép ellenségeivel, külföldi imperialista háborus uszítókkal konspirálnak.

hogy az országban erősek és egységesek legyünk, nemzetközileg ne legyünk elszigeteltek, hanem kéz a kézben, halad-